

LA MARE

D'aquells llavis tremolosos,
fets només a veritats,
regats per uns ulls plorosos,
se n'escapaven gloriosos,
consells d'amor abrigats.
Paraules tendres i dolces,
dites amb fe resplendent,
plenes de goig i esperances,
per allunyar les frisances,
i fer llum al pensament.
Els braços d'aquella mare,
al fill del cor abraçant,
tremolaven, perquè encara,
que l'escoltava el fill ara,
qui sap què, quan es fes gran.
Els temps canvien les persones,
amb els vicis i els companys,
més, no encresparà les ones,
si les intencions són bones,
el pas reposat dels anys.
Malament va qui en mal hora,
fent-ne cas de l'altra gent,
s'escolta més els de fora,
que no pas el qui li plora,
i li entrega el sentiment.
I si una petita tara,
pot tacar el fruit madur,
el que no farà una mare,
que l'amor del fill empara,
ja no ho farà pas ningú.
La voluntat és la força,
per vèncer tot entrebanc,
i si és pell de bona escorça,
mai ningú la podrà tòrcer,
ni amb sang de la seva sang.
Si teniu qui us empara,
i el sentiment un xic nu,
conserveu l'honra ben clara,
car com estima la mare,
no us estimarà ningú.

ESTEVE PERICH SALA